
«Βούτσεκ» / Γκέοργκ Μπύχνερ Ομάδα Σημείο Μηδέν

Στέλλα Χαραμή
Νοέμβριος 2014

"Ο παραληρηματικός λόγος του κειμένου ταυτίζεται απόλυτα με την πορεία της ανθρώπινης φύσης που ολοένα και περισσότερο ασφυκτιά. Και τελικά γίνεται αγωγός της βίας που της ασκείται. Με προφανή σχολιασμό στους κύκλους της βίας και της εξουσίας που κυβερνούν την εποχή κι εμάς τους ίδιους, ο Σάββας Στρούμπος παρακολουθεί το πώς αυτό το δεδομένο ενσωματώνεται από τους ηθοποιούς του. Ο τετραμελής θίασος της παράστασης γίνεται ηχείο μιας κραυγής που δεν ακούγεται και τύμπανο μιας γροθιάς που σκάει με θυμό κάθε τόσο στα σώματά τους. Παρακολουθώντας τους ηθοποιούς να δοκιμάζονται σωματικά, μοιάζει να αναγνωρίζουμε ή (αν έχουμε το θάρρος) να διαγιγνώσκουμε το σύμπτωμα στο δικό μας σώμα - και πολύ περισσότερο στη δική μας συνείδηση.

Η έντονη σωματική δραστηριότητα ως προϋπόθεση της σκηνοθεσίας επιφυλάσσει κάποιες στιγμές ιδιαίτερα δυναμικές που σε άλλα σημεία της παράστασης συντηρούνται από τις ερμηνείες της ασκημένης ομάδας. Ο Μελέτης Ηλίας, αν μη τι άλλο, πάσχει ερμηνεύοντας τον ρόλο του αντι-ήρωα Βούτσεκ, εκμεταλλευόμενος τόσο την τοποθέτηση της φωνής του όσο και την παραφορά του σώματός του. Και οπωσδήποτε τον περιφρουρεί από τον κίνδυνο ενός ψυχικά ασθενούς Βούτσεκ, προβάλλοντάς τον όπως πρέπει: ως δυστύχημα ενός συστήματος. Ο Δαυίδ Μαλτέζε σε αγαστή συνεργασία με τον πρωταγωνιστή γίνεται γνήσιος εκφραστής της εξουσίας, η Δέσποινα Χατζηπαυλίδου στον ορισμό της ανδρόγυνης φιγούρας ανταποκρίνεται σε τρεις μεταμορφώσεις, ενώ η Ελεάνα Γεωργούλη επενδύει περισσότερο, αλλά σίγουρα με ακρίβεια, στον κινησιολογικό ερωτισμό.

Η σκηνή ως παραλληλόγραμμη πλατφόρμα (με στιλιζαρισμένη σκηνογραφία από τον Γιώργο Κολιό) δυσκολεύει ενίοτε την

παρακολούθηση της δράσης, αν και από την άλλη συντονίζεται με την
υπαρξιακή τραμπάλα του Βούτσεκ: Ανάμεσα στο ναι και στο όχι."